

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 57 (542)

Ліпень 1961 г.

Год выдання 7-ы

Волаты на дарогах

Цяпер на дарогах можна бачыць калону магутных грузавых аўтамабіляў некалькі незвычайнай канструкцыі. Тупаносыя, быццам без матора, яны прыцягваюць увагу ўвагу. Гэта праходзяць дзяржаўныя выпрабаванні машыны Мінскага аўтазавода: «МАЗ-500», «МАЗ-503» і «МАЗ-504». Іх першую прамысловую партыю калектыў заводу абавязаліся выпусціць у падарунак XXII з'езду Камуністычнай партыі Саветаў Саюза.

Добра паслужылі Радзіме магутныя самазвалы «МАЗ-205» і іншыя машыны нашага завода. На будаўніцтве Волга-Данскага канала, Сталінградскай і Куйбышаўскай ГЭС асноўны цяжар перавозак лёг на іх магутныя плечы. У нашы дні машыны з магутным зубрам на радыятары можна ўбачыць на будоўлях Брацкай і Іркуцкай ГЭС, на будаўніцтве Асуанскай плаціны ў Аб'яднанай Арабскай Рэспубліцы, у рэвалюцыйнай Кубе, у дружалюбнай Інданезіі, у Індыі, у брацкіх сацыялістычных краінах. Больш чым 25 дзяржаў купляюць машыны Мінскага аўтазавода.

Новыя мінскія аўтамашыны выкананы па схеме «кабіна над рухавіком». Такая кампазіцыя дазволіла зменшыць даўжыню аўтамабіля і павялічыць размеры платформы бартавых машын і аб'ём кузава самазвала. Павысілася маневранасць. Шафёрская кабіна лёгка адкідаецца ўперад і адкрывае зручны і шырокі доступ для догляду за рухавіком.

На аўтамабілях «МАЗ-500» пастаўлены новы рухавік, выпушчаны Яраслаўскім матарным заводам. Яго магутнасць — 180 конскіх сіл. Такі рухавік дазваляе «зубрам» развіваць хуткасць да 75 кіламетраў у гадзіну. Для вялікіх грузападымальнасці аўтамабіляў зусім яшчэ нядаўна та-

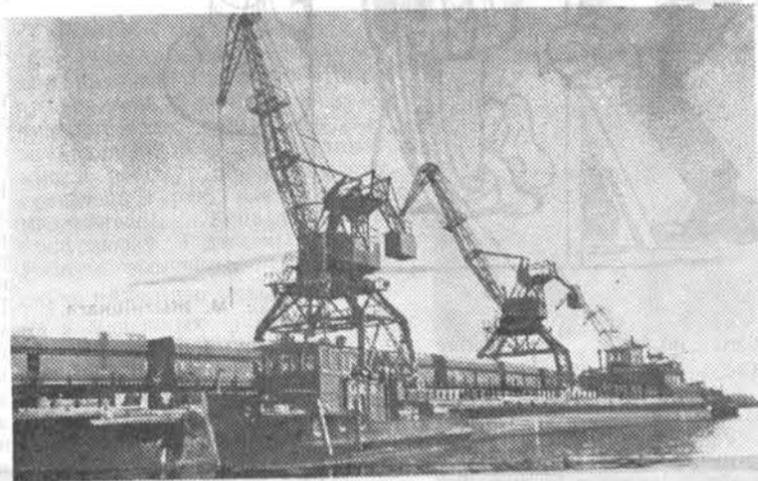
кая хуткасць была толькі марай.

У новых аўтамабілях цэльна-металічная кабіна, вельмі прасторная. Яна мае ацяпляльную будову, у ёй прадугледжана спальнае месца. Гэта асабліва важна пры эксплуатацыі аўтамабіляў на далёкіх міжнародных маршрутах. Работа вадзіцеля аблегчана ўстаноўкай новага рулявога кіравання з гідраўлічным узмацніцелем. На новым «МАЗе» бяздыскавыя колы. Гэта значна спрашчае іх

мацаванне, асабліва падвоеных, павышае іх надзейнасць і доўгавечнасць. Акрамя таго, прымяненне бяздыскавых колаў зніжае расход праката на тры тысячы тон у год.

«МАЗ-500» пераўзыходзіць па ўсіх асноўных тэхніках-эканамічных паказчыках існуючыя айчыныя і зарубежныя машыны падобнага класа і падобнай грузападымальнасці.

**І. ДЗЕМІН,
дырэктар Мінскага
аўтазавода.**

З ГЛЫБІНЬ ПАДЗЕМНЫХ

Тры чвэрці ўсёй вады, якую спажывае беларуская сталіца, падаюць помпавыя станцыі гарадскога вадаправода. Мінск атрымлівае толькі артэзіянскую ваду, якую магутныя помпы паднімаюць з падземных рэк. Да 1957 года ўсё водазабеспячэнне горада ажыццяўлялася з міжмарэннага ваданоснага гарызонту з глыбіні 60—70 метраў. Па рэкамендацыі Інстытута геалагічных навук Акадэміі навук БССР чатыры гады назад была прабурана шчыльна на кембрыіскі ваданосны гарызонт глыбі-

ней 300 метраў. Вада аказалася вельмі высокай якасці. І цяпер на ўсіх чатырох помпавых станцыях працуюць шчыльны, якія падаюць гэтую ваду ў гарадзені вадаправод.

У параўнанні з 1940 годам магутнасць мінскіх вадапомпавых станцый павялічылася больш чым у пяць разоў. Прырост магутнасці за першае паўгоддзе 1961 года быў роўны магутнасці ўсяго вадаправода Мінска ў 1946 годзе. Вадаправодная сетка горада няспынна расце. Акрамя чатырох помпа-

вых станцый, якія цяпер працуюць на поўную магутнасць, вядуцца праектныя работы па будаўніцтву яшчэ 4—5 вадапомпавых станцый вакол горада. Штогод пракладаецца па 25—30 кіламетраў вадаправодных ліній.

Шмат зроблена і для аўтаматызацыі помпавых станцый.

АНТОН БЯЛЕВІЧ

ВЕРНЫ ДРУГ

Сцежка лугам ды лугам:
Водар свежых стагоў.
Падыходжу да друга,
Да ўраджаю свайго.

— Глянь, мой друг самы верны:
У стагах сенажаць...
Яго вочанькі-зерні
У мае вочы глядзяць.

— Ты гатовы?
— Гатовы
Адпраўляцца ў засек:
Я даспелы, васковы,
Я табе, чалавек,

Абавязаны ростам
На палетку тваім... —

Так сардэчна і проста
Размаўляем мы з ім.
І пльывуць яго хвалі
У бязмежныя далі
І па сэрцы маім.

І духмяна, і светла
Каля той паласы.
Дакранаюцца ветла
Да мяне каласы.

І святлейшая ўдэха
На душы у мяне.
І камбайн вунь прыехаў,
Ураджай добры жне.

Ад саломы, мякыні —
Залацісты пылок,
— Падганяйце машыны!
Зернаў хлынуў паток.

Цёплы, дружна зацокаў:
Не спыняйся, бяжы!
Ад нагрэтых валокаў
Пах, як з хлебнай дзяжы.

І паветра так густа
Водар там замясціў, —
Хоць нажом адрэж лусту:

Еш — усмак пад'ясі.

Песні — жнеўнікам,
лугам,

За раку, за старі:
Славяць добрага
друга —

Ураджай дарогі!

УМАЦОЎВАЕЦЦА ТЭХНІЧНАЯ БАЗА

Расце тэхнічная база калгасаў і саўгасаў Мінскай вобласці. Сёлета яны атрымліваюць больш як тысячу трактараў, 300 камбайнаў і шмат іншых машын.

У Дзяржынскім раёне цяпер налічваецца 412 трактараў у 15-сільным вылічэнні, 110 зернявых і 40 сіласаўборачных

камбайнаў, больш як 60 бульбаўборачных машын. Звыш ста электраматораў прыводзяць у дзеянне машыны на жывёлагадоўчых фермах, у майстэрнях і на іншых участках сельскагаспадарчай вытворчасці. Працу жывёлаводства ў калгасах «Чырвоны сцяг» і імя Сталіна аблегчылі даільныя агрэгаты.

Буйнай механічнай гаспадаркай з'яўляецца саўгас «Любанскі». На яго палях выкарыстоўваюцца 102 трактары. Распачалі работу 33 зерняўборачныя камбайны. Аўтамабільны парк саўгаса налічвае амаль 80 машын.

Зерне паспела. На падборку і абмалот валкоў выйшлі камбайны з падборшчыкамі.

Першакласнае абсталяванне

Ідзе рэканструкцыя друкарні імя Сталіна. Прадпрыемства аснашчаецца новым першакласным абсталяваннем. Тут закончана ўжо будаўніцтва двух новых цэхаў: глыбокага друку і газетна-ратацыйнага.

Неўзабаве, упершыню ў Беларусі, шматколёрныя ілюстрацыі, вокладкі і ўклейкі для часопісаў, рэпрадукцыі з карцін мастакоў будуць друкавацца глыбокім спосабам.

У газетна-ратацыйным цэху робіцца мантаж машыны, разлічанай на друкаванне соцень тысяч экзэмпляраў газет у гадзіну. У цэху будуць друкавацца не толькі абласныя і рэспубліканскія газеты, але і цэнтральныя. Калектыў прадпрыемства абавязаліся да дня адкрыцця XXII з'езда КПСС пусціць новую магутную машыну ў эксплуатацыю, каб на ёй былі аддрукаваны матэрыялы з'езда партыі.

Секцыя братняй літаратуры

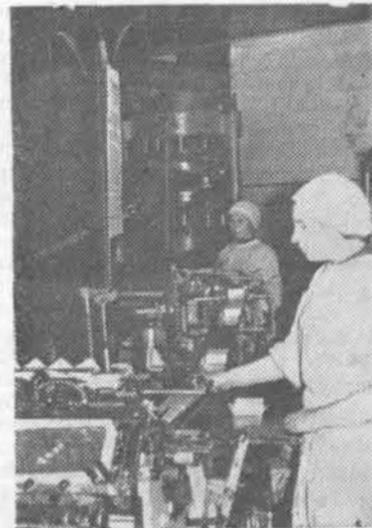
У Цэнтральным кніжным магазіне Мінска адкрылася секцыя украінскай мастацкай літаратуры. На паліцах — творы на украінскай мове Тараса Шаўчэнкі, Івана Франка, Лесі Украінкі, Астапа Вішні, анталогія украінскага апавядання і многія іншыя.

Секцыя з'яўляецца часткай ствараемага ў магазіне вялікага аддзела літаратурна-братняй народаў.

З раніцы да позняга вечара пануе ажыўленне ў Брэсцкім рачным порце. Да прычальных сценак прышвартоўваюцца баржы з рудой, пяском, гравіем і іншымі грузамі. Магутныя партальныя краны перамяшчаюць іх у чыгуначныя саставы. Брэсцкія рачнікі абавязаліся перавезці ў гэтым годзе звыш тысячы тон народнагаспадарчых грузаў. На здымку: у Брэсцкім рачным порце.

На прасторах роднай Беларусі

70 ВІДАУ ПРАДУКЦЫІ

15 год назад на месцы невялікага пиваварнага завода нямецка-фашысцкія захопнікі пакінулі адны руіны. Але пасля вайны сюды прыйшлі будаўнікі. І замест старой пиваварні тут вырастае новы камбінат харчовых канцэнтратаў.

Цяпер Лідскі камбінат харчовых канцэнтратаў — адно з буйных прадпрыемстваў рэспублікі. Ён выпускае больш чым 70 відаў рознай прадукцыі, якая адпраўляецца ў 150 гарадоў нашай краіны, а таксама за мяжу.

НА ЗДЫМКУ: у адным з цэхаў камбіната.

ПРАПАВЕДНІК ЗДРАДЫ

Есць сцэжкі, якія ніколі не зарастаюць былінягом забіцця. У народзе іх называюць малочнымі. З матчыным малаком на губах мы пачыналі пратантваць гэтыя сцэжкі ў жыццё і, цяпер, успамінаючы маленства, часта ў думках вяртаемся да запаветнага бацькоўскага парога.

Быў свой парог і ў сённяшняга уніяцкага «святара» Льва Гарошкі. Ён нарадзіўся і рос у вёсцы Трашчычы Карэліцкага раёна. Мясцовыя сяляне, пераважна беднякі, ад душы радаваліся, калі Леў, тады яшчэ зусім малады вясковы хлапец, уладкаваўся на вучобу ў польскую паўшэхную школу. «Кожны пісьменны чалавек — знаходка для нашай абрабаванай панамі сялібы, — гаварылі яны. — А Леў, напэўна, будзе настаўнікам або землярэам».

Настаўнікі і землярэы былі ў вялікай пашане ў беднаты. У настаўніка, асабліва калі ён беларус, можна было даведацца аб жыцці ў Савецкім Саюзе або, скажам, у якой-небудзь іншай краіне і набыць «па сходнай цане» «праваслаўны» буквар для дзяцей. А землярэ, правяраючы надзею зямлі, мог прыкніць людзям «на беднасць» два-тры гектары пашы або лесу на панскім сервітуце.

Але Леў Гарошка не пайшоў па гэтай дарозе. Слова «зямля» выклікала ў яго агіду. Закончыўшы панскую паўшэхную школу, ён раптам пачаў заглядацца на неба. «Праваслаўны» беларускі буквар, з якім Леў пачынаў вучобу, паліцеў у печ. Замест яго ў хаце з'явіліся уніяцкія малітвеннікі. Мясцовыя папы, даведаўшыся аб гэтым, забілі трывогу: «Дыбал у асобе украінскага вераадступніка гайдамака Сапегі спакусіў гэтага юнака», — гаварылі яны сялянам і перасцерагалі, што працягнуць кожнага, хто падобна Льву Гарошцы пойдзе па шляху здрады рускай праваслаўнай царкве.

Галоўнае, каб ён народу не здрадзіў, — адказвалі папам Гарошкавы землякі. — Можна, у хлопца іншага выйсця не было, як толькі выхрысціцца на уніята і пайсці ў духоўную семінарыю. Там з яго і капейкі не возьмуць за вучобу. А для таго, хто жадае вучыцца, гэта як манна з неба...

Людзі шмат чаго не дагаворвалі. Яны ведалі, што Леў Гарошка гадаваўся ў сям'і атаіста і быў далёкі ад шчырага служэння уніяцкай царкве. Нават будучы ўжо студэнтам апошняга курса семінарыі, ён больш захапляўся свецкай літаратурай, у тым ліку і марксісцкай, чым якімі б там ні было духоўнымі кнігамі. Бацька, чартыхаючыся, перакладаў іх з падаконніка на падаконнік, мякчэйшыя браў сабе і суседзям на самакруткі, а сын вудзіў у Зямнае рыбу, цягаўся на вярчоркі і казыраў сваімі сувязямі з «прадстаўнікам» украінскай і беларускай інтэлігенцыі. Пра палікаў ён не заікаўся. Відаць, гэта было не выгадна семінарысту. Сустрэўшы калі Трашчыч якога-небудзь асідніка або паліцыянта, Леў зварок адварочваўся, чакаў, пакуль яго абмінуць, потым незадаволена нешта бурчэў сабе пад нос. Гэта павінна было азначаць, што ён шчыры патрыёт сваёй Радзімы і не хоча мець справы з мясцовымі пілсудчыкамі.

— Калі ж табе дадуць прыход? — пыталіся аднавяскоўцы ў Льва Гарошкі. — Некаторыя семінарысты ўжо ходзяць у сятаных, а ты, мусіць, далей будзеш вучыцца?

— А вы як думалі? Пакуль можна — буду вучыцца, — адказваў Леў. — Уніяцкая царква не скупіцца на грошы. Ёй патрэбны пісьменныя багасловы. Вось закончу семінарыю ды ў Рым паеду. Там нас, семінарыстаў, крыху больш падкуць, каб адчувалі сябе, як рыба ў вадзе, сярод простага люду.

— Кім жа ты вернешся адтуль? Можна, якім біскупам ці прэлатам?

— О, да прэлата мне яшчэ далёка, — сціпла прычыў малады багаслоў. — Але і ў ніжэйшых чынах хадзіць не буду. Беларусь, наша маці, задыхаецца без сваіх нацыянальных уніяцкіх святароў. А я ніколі не быў і не буду адшчапенцам. Адным словам, мы яшчэ сустранемся тут, на Міршчыне, нават калі мяне і не зацвердзяць прапаведнікам слова божага.

Закон «святароў» уніі не дазваляе сваім багасловам хлусіць. Але гэты закон фактычна не распаўсюджваўся на такіх «святароў», як Леў Гарошка. На іх наогул не распаўсюджваліся ніякія законы: вы-

пускнікі уніяцкай семінарыі павінны былі ўсім праўдамі і няпраўдамі глыбей зашывацца ў народ, рабіць падкопы пад асновы рускай праваслаўнай царквы і заадно выкрываць і выдаваць панскай дэфензіве ўсіх атаістаў, у тым ліку і беларусоў, якіх гадуецца Ватыкана Сапегі пасля нядоўгіх, але гарачых перашэптаў з прэзідэнтам Рэчы Паспалітай Масціцкім аб'явіў «агентам Масквы» і «чырвоным агітатарам». Уніяцкія прапаведнікі дзеля сваіх карысных мэт не грэбавалі дробным шантажом і тэрорам. Калі трэба было прыбраць каго-небудзь да рук, ціхія і патульныя святары на-

з многімі навучэнцамі Навагрудскай беларускай гімназіі, калі-нікалі заклікаў да сябе на пасядушкі сваіх аднавяскоўцаў і мог, як кажуць, выплысці на паверхню ў якой-небудзь небяспечнай для паноў і Ватыкана падпольнай патрыятычнай арганізацыі. Ён нават пагаворваў аб тым, што шчыра спачувае камуністам, але бацька заступіцца за іх перад гаспадарамі семінарыі.

— Добра. Ад цябе гэтага ніхто не патрабуе, — гаварыў яму бацька. — Але і чырванець мне за цябе не хочацца перад людзьмі. Я чалавек цёмны, мой стары запавет — зям-

Мял. М. Жытніцкага.

пальвалі на сябе цывільнае адзенне і пускалі з-за вугла ў ход халодную і агнястрэльную зброю. Потым яны зноў пачыналі свой дзень мірнымі набожнымі прапаведзямі аб неабходнасці вернага служэння богу і барацьбы за ўмацаванне сардэчнай дружбы паміж уніятамі і католікамі, шчыра маліліся за «нябесную благадаць на зямлі».

Трашчыцкі семінарыст адкрыта не выступаў супраць богаадступнікаў. Прадстаўнікі панскага ладу пры садзеянні уніяцкай царквы меркавалі выкарыстаць гэтага псеўда-багаслова на якойсьці больш тонкай рабоце. Леў дасканала авалодаў марксізмам, дружыў

ля, таму, думаецца мне, і табе не варта забывацца на яе, асабліва цяпер, калі ўсё жывое да новага, сапраўды вольнага і шчаслівага жыцця цягнецца.

— Аб чым гэта вы гаворыце?

— Не радуе мяне твая абьякаваць да ўсяго, што вакол нас робіцца. Мусіць, я забараню табе ехаць у той Рым.

Але бацька не паспеў гэтага зрабіць. Неўзабаве пачалася польска-германская вайна. Потым, пасля нядоўгага перапынку, гітлераўцы ўварваліся ў Беларусь, захапілі Украіну. Дзя Льва Гарошкі гэта была сапраўдная масленіца. Ён адразу ж уладкаваўся на работу ў рэдакцыю адной беларускай нацыяналістычнай газеты (калі няма свайго прыходу, дык і гэта хлеб), вёў там спецыяльны куток, у якім усхваляў гітлераўскі «новы парадок» і на ўсе лады выклікаў сваіх землякоў, што са зброяй у руках грамлілі фашысцкія гарнізоны на Міршчыне і ў другіх раёнах заходніх абласцей Беларусі. А Усходнюю Беларусь ён наогул раў сперці з твару зямлі. «Апроч антыхрыстаў, там нікога няма, — гаварыў ён супрацоўнікам рэдакцыі. — Рыхтуйце паласу аб гераліме нямецкіх нарнікаў».

У прапагандысцкую дзейнасць на карысць вялікаму райху Леў уцягнуў і свайго брата Кастуся. А Кастусь тады не грэбаваў ніякай работай. Спачатку ён «ачольваў» баранавіцкі адзел гэтака звананага СБМ, потым зноўхаўся з СД і пачаў дапамагаць гітлераўцам рабіць аблавы на партызан.

— Злы і праджны гэта быў чалавек, — расказвае пра Кастуся яго аднавясковец Змітрок Гудко. — Зверам глядзеў ён на людзей і ўсё забавляўся пісталетам. І той, каго па яго даносу выклікалі ў Мір або ў Баранавічы, ужо ніколі не вяртаўся дадому. А колькі гэты вырадак загубіў дзяўчат! Занішто застрэліў ён сірату, якая жыла ў Баранавічах у Рамашэўскага і не ха-

цела гуляць з Кастусём. І ўсё яму сыходзіла з рук.

А Леў тым часам быў ужо радным нейкага уніяцкага «экзарха». Уніятаў у Баранавічах не было, дык гітлераўцы яго, гэты экзарх, у сваім абозе з Германіі прывезлі. Але Леў Гарошка не падаў духам. Будучы радным, ён абіраў веруючы і разам са сваім братам Кастусём стараўся яшчэ больш выслужыцца перад захопнікамі.

Цудам выраваўся з іх кішчорку Змітрок Гудко. Браты Гарошкі меркавалі згнаць яго ў Калдычэўскім лагеры смерці. Але гэта ім не ўдалося. Мясцовыя партызаны ўжо трымалі іх на прыцэле. Пад канец вайны Гарошкі, нібы тая падука ў пустым засеку, ціхенька сядзелі ў Баранавічах. Потым, калі Савецкая Армія вызваліла Мінск, яны паспешліва сабралі свае лахманьні і далі цягу на Запад. Цяпер Леў Гарошка — «палітычны бежанец» ці, як ён сам сябе называе, перамяшчаная духоўная асоба. Нічога ў яго святага за душою няма, калі не паслухаўся ні бацькі, ні сваіх аднавяскоўцаў і з капітамі прадаўся драпежніку Ватыкану.

Становішча гэтага вучонага уніяцкага багаслова, ці лепш сказаць, прагнага да лёгкай нажывы прыстасавана, сапраўды незайздроснае. У Льва Гарошкі (у далёкай мінуўшчыне яго продкі называлі сябе Харошкамі, потым Гарохамі і, нарэшце, на зары панскай улады нейкім чынам ператварыліся ў Гарошкаў) няма ні пастаяннага месца жыхарства, ні багатага прыходу з веруючымі, ні маёмасных або грамадзянскіх правоў. Касмапаліту, які адрокся ад сваёй Радзімы ды з амбона і на розных «змагарных» пачосках у «вольным свеце» цяпер паклёпічае на яе, нічога, апроч даларавай манны з «богам абетаванага амерыканскага неба», не патрэбна.

У Трашчычах жывуць сваякі Льва Гарошкі. Адзін яго брат працуе урачом, другі займае адказную пасаду ў калгасе, трэці, калека, жыве пры бацьку. Ніхто іх не папракае за нікчэмныя паводзіны Льва. Наадварот, ім гавораць, што калі ў яго ёсць хоць кропелька сумлення, можа, яшчэ апамятаецца чалавек. Хіба мала былых навучэнцаў уніяцкай духоўнай семінарыі, вярнуўшыся на Радзіму, жывуць, як усё людзі? Яшчэ пры панскай уладзе некаторыя з іх, парваўшы з уніятамі, вучыліся ў Чэхаславакіі і Літве, дзе для бежанцаў з заходніх абласцей Беларусі і Украіны былі створаны спецыяльныя навуцальныя ўстановы.

Але Льва Гарошка, відавочна, не цікавіла звычайная свецкая навука. Ён выбраў сабе лягчэйшую дарогу. А рыбак рыбака, як кажуць, бачыць здаля. Экзальны «прэзідэнт» так званай БНР Мікола Абрамчык не маючы нічога лепшага да работы, носіцца па ўсёй Еўропе з гэтым псеўдасвятаром, як чорт з размаляваную торбай. Спярша Льва Гарошка выстаўлялі на паказ у Парыжы, дзе ён загаворваў веруючым зубы і вымантачваў у іх грошы на пачосці Абрамчыкавай хеўры, а цяпер «рэпрэзэнтуюе» яго прадажную раду ў Лондане.

Нішто сабе, як бачыце, рэпраэзэнтант! Праз год-два ён, можа, яшчэ і ў намеснікі да Абрамчыка падкашэліцца, прапаведуючы здраду Радзіме. Але пакуль што спадар Гарошка сціпла называе сябе прадстаўніком уніяцкай місіі. Пад яе шыльдай можна спрытнай ашукваць веруючых суайчыннікаў і ні перад кім не адказваць за гэта.

А. БУДЗЕЙКА.

ПОДЗВІГ БРЫГАДЗІРА

У калгас «Гігант» Талачынскага раёна нядаўна прыйшла вестка, якая глыбока ўсхвалявала хлебаробаў. Сталі вядомы падрабязнасці гераічнага подзвігу іх земляка Пятра Антонавіча Галецкага, які да вайны працаваў брыгадзірам паляводчай брыгады. У гэтыя дні ў вёску Майдан, дзе жывуць і працуюць бацькі Пятра Антон Фёдаравіч і Надзежда Іванаўна Галецкія, прыходзіць многа людзей, каб даведацца аб жыцці іх бястрашнага сына.

У час Вялікай Айчыннай вайны Пётр быў партызанам у атрадзе «Перамога». Тут восенню 1942 года ён здзейсніў свой подзвіг.

Заданне было дадзена кароткае: узарваць вайсковы эшалон. Пётр і яшчэ тры партызаны пайшлі яго выконваць. Цяжкія хмары нізка плылі над зямлёй. Было цёмна і холадна, але ў людзей, пакуль дабраліся да чыгункі, спіны сталі мокрымі. На плячах, апрача зброі, яны неслі неабходны запас толу. Спыніліся ў маладым сасонніку, пачалі сачыць за чыгункай. Праз кожныя пяць мінут па насыпу, як заведзеныя, з ліхтарыкамі ў руках, праходзілі нямец-

кія патрулі. Вось гэтыя пяць мінут трэба было выкарыстаць, каб закласці міну. Нават калі б яе ўдалося паставіць непрыкметна, а пяць мінут не будзе цяжка, — патруль заўважыць.

Ляжалі ўжо з паўгадзіны. Прайшоў адзін цяжкагрузаны цягнік на Смаленск, і партызаны не маглі нічога зрабіць. Нехта з партызан злосна, скрозь зубы, вылаяўся.

— Нічога, спакойна, — ні то сабе, ні то таварышам, сказаў Пётр. — Спакойна.

Ён загадаў трымаць на прыцэле вартвыя вежы, а сам з зарадам толу ў руках папоўз да палатна. Некаторы час партызаны чулі лёгкі шоргат, потым усё сціхла. Дзесьці з боку Віцебска пачуўся шум цягніка. Гэты таксама спяшаўся на фронт. Ужо выразна чулася цяжкае дыханне паравоза. На нейкую хвіліну яго пражэктар выхапіў з цемры фігуру падрыўніка: ён быў метраў у двух ад насыпу. Падкласці міну ўжо было немагчыма. І ў той момант, калі да паравоза заставаліся лічаныя метры, Пётр раптам ірвануўся наперад і... кінуўся на рэйкі.

Раздаўся выбух. Жывыя ба-

чылі, як узяўся на дыбкі паравоз, як набягаючы адна на адну, пачалі трушчыцца платформы з аўтамабілямі і артылерыяй. Узрываліся цыстарны з бензінам, і ўсё шырэй разлівалася мора агню. Ад выбухаў дрыжэлі зямля і паветра, быццам даючы развіталы салют бястрашнаму партызану Пятру Галецкаму.

Паэт-партызан Марк Максімаў прывяціў Пятру Галецкаму верш, які чыталі і перачыталі народныя месціцы. Вось ён:

І убачылі тры,
Як кінуўся з мінай адзін
Пад імклівы цягнік.
І — грукат!
І — зарыва к хмарам!
І здавалася ім,
Што гэта гарэў не бензін,
А гарачае сэрца
Палала магутным пажарам.
Памніту быў Данка
У той дзень аперзводкай
палка!
Хто не верыць легендам,
Дык прадзе звычайнай
паверхце:
Было вырвана сэрца
З гарачых грудзей юнака,
Каб людзей ўратаваць
Ад пакутаў і смерці.

Г. КАРАЛЕУ.

У мінулых нумарах нашай газеты мы расказвалі аб дзеях нашых суайчыннікаў з Бельгіі, якія прыехалі адпачываць у адзін з піянерскіх лагераў Беларусі «Крыжоўка», што пад Мінскам, па запрашэнню Камітэта за вяртанне на Радзіму і

развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі і яе Беларускай секцыі. Сёння мы друкуем фотарэпартаж нашага карэспандэнта аб экскурсіі дзяцей у Мінск і калгас імя Тэльмана Заслаўскага раёна.

Ім будзе аб чым расказаць

На плошчы Перамогі ля помніка савецкім байцам і партызанам, загінуўшым у гады Вялікай Айчыннай вайны, гарыць вечны агонь славы.

Сваякі Пашы Івановай, што жывуць у Магілёве, не раз пісалі аб разбураных вайной беларускіх гарадах, аб сталіцы рэспублікі, якая ляжала ў руінах. Разам з маці Паша некалькі год назад набывала ў сваякоў у Магілёве. А вось цяпер яна з сяброўкамі — дзецьмі нашых суайчыннікаў — едзе ў Мінск на экскурсію.

Ля помніка стваральніку Савецкай дзяржавы Уладзіміру Ільічу Леніну дзеці выйшлі з аўтобуса. На плошчы многа галубоў. Ласкавыя птушкі буркуюць, клююць зерне, грэюцца на сонейку. Ну як тут не пакарміць птушак!

Ленін і голубы — сімвал міру, шчасця і радасці на зямлі. Нашы госці з увагай слухаюць расказ экскурсавода аб Леніне, пра якога яны чыталі кнігі і чулі ад сваіх бацькоў. Прыкладна праз 10—15 хвілін аўтобус ідзе далей. Павольна рухаецца ён па залтай сонечнымі праменямі прыгожай вуліцы — праспекце імя Сталіна. Хлопчыкі і дзяўчынкі глядзяць з акон на новыя дамы-гмахі, на савецкіх людзей, усміхаюцца ім. Экскурсавод расказвае, што параўнаўча нядаўна гэтага праспекта-прыгажунка не было. Тут дыміліся разбітыя ворагам будынкі, валялася бітая цэгла, смецце. За кароткі час савецкія людзі адраділі гэтую вуліцу. Яна стала яшчэ прыгажэйшай, чым была да вайны. На ёй размешчаны пяці-шасціпавярховыя жылыя дамы, магазіны...

Машына затрымалася на Цэнтральнай плошчы. Экскурсавод паказвае дзецям Палац прафсаюзаў. У гэтым прыгожым будынку ёсць, канцэртная зала, зала для прагляду кінафільмаў, многа пакояў для адпачынку, працуюць гурткі мастацкай самадзейнасці... Ёсць у Палацы прафсаюзаў і дзіцячыя гурткі. Рэбяты вывучаюць тут англійскую, нямецкую мовы, займаюцца ў музычных і харэаграфічных гуртках...

І зноў машына ідзе па праспекце. Вось яна, слаўная плошча Перамогі. Дзеці выйшлі з машыны. Некалькі мінут яны моўчкі стаяць ля вечнага агню, які ўспыхнуў трыццага ліпеня 1961 года, у дзень вызвалення Мінска ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. З цікавасцю аглядаюць бельгійскія хлопчыкі і дзяўчынкі выдатную архітэктурную адзнаку мінскага горада.

Юныя госці на кукурузным полі калгаса.

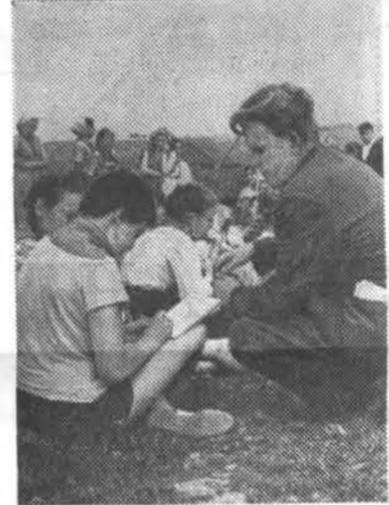
ру плошчы, помнік героям-вызваліцелям беларускай сталіцы.

Аўтобус зварачвае ўлева да Піянерскага парка. Тут устаноўлены помнік піянеру Герою Савецкага Саюза Марату Казею. З гутаркі вайкатаў у лагера яны ведаюць аб гэтым хлопчуку, які ў гады вайны мужна змагаўся з ворагам за шчасце і незалежнасць свайго народа.

Бельгійскія госці слухаюць экскурсавода. Ён расказвае пра піянерскую дружыну мінскай школы № 54, якая носіць імя Марата Казея. Некалькі год збіралі піянеры мала вядомыя звесткі з біяграфіі юнага партызана. Яны ездзілі на яго радзіму, сустракаліся са сваякамі і знаёмымі.

Марат Казей загінуў у барацьбе з ворагам. Піянеры Мінска прыносяць да яго помніка кветкі, спяваюць песні аб ім, чытаюць вершы. Нашы госці таксама прыйшлі сюды, каб схіліць галовы перад помнікам мужнаму хлопчыку, а потым дома расказаць аб ім сябрам па школе, сваякам, знаёмым.

І зноў аўтобус ідзе па праспекце. Ля дзіцячай чыгункі ён спыніўся. Экскурсавод расказвае, але, уласна кажучы, тут усё гаворыць само за сябе. У Бельгіі для дзяцей такога не зробіць. Маленькі паравоз, маленькія вагоны, як і маленькая сама чыгунка. Дзеці з розных школ горада авалодваюць тут майстэрствам ваджэння паяздоў. Яны самі абслугоўваюць сваю дарогу ў час летніх канікул. Камсамалец Георгій Ляскоўскі, вучань 3-й Мінскай школы, паказаў гасцям паравоз.

Шмат пытанняў задалі экскурсанты старшыні калгаса імя Тэльмана С. Градоўкіну.

Пакуль аўтобус ідзе, экскурсавод зноў расказвае аб горадзе, яго жырахах, аб будаўніцтве новых раёнаў. З цікавасцю даведаліся нашы госці, што ў Мінску выпускаюць трактары і аўтамабілі, выдатныя станкі і веласпеды, матацыклы і тэлевізары, радыёпрыёмнікі і абутак...

Пад'ехалі госці і да тэатра юнага глядача, і да Палаца піянераў, які належыць маленькім мінчанам.

Дзе толькі не былі бельгійскія дзеці ў гэты дзень у Мінску! Назад у лагер яны вярталіся поўныя ўражанняў аб беларускай сталіцы.

Дзеці з Бельгіі ў час экскурсіі па Мінску.

Госці з Бельгіі ля Дома ўрада.

Багатыя людзі

У гэты вечар толькі і было гаворкі аб тым, што першы і другі атрады піянерскага лагера «Крыжоўка» паедуць на экскурсію ў калгас.

Асабліва ажыўлена абмяркоўвалі гэта пытанне бельгійскія рэбяты. Яны пыталіся ў свайго кіраўніка — Яўгеніі Яфрэмаўны Якаўлевай, ці дазваляць ім агледзець гаспадарку, ці носяць калгаснікі лапці.

Якаўлева ласкава ўсміхнулася. Да 16 год, калі ў 1942 годзе яе гвалтоўна вывезлі ў Германію, Якаўлева жыла на Украіне. Яна памятае багатыя украінскія калгасы, ведае, як упарта памнажаюць калгаснікі багацці сваіх гаспадарак. Многа чытала Якаўлева аб праслаўленых калгасах Расіі, Беларусі, Грузіі, Малдавіі, ведае, як многа першакласных машын далі рабочыя калгаснікам, як расце сельская інтэлігенцыя.

...Недалёка ад піянерскага лагера бяскрайнія калгасныя палі. Каласіцца жыта, наліваецца пшаніца, падымаецца да сонца кукуруза, на лугах пасвіцца жывёла. Усё гэта калгаснае, усё гэта народнае.

Днямі Якаўлевай давялося слухаць аперэту ў адным з мінскіх тэатраў. Была ў тэатры і вялікая група калгаснікаў. Прыехалі яны на калгаснай машыне за сто з лішнім кіламетраў. Не адрозніла Якаўлева па вопратцы калгаснікаў — дзяцей і ўнукаў былых

беднякоў-лапатнікаў — ад гарадской інтэлігенцыі.

...Адрознаваць пасля снедання дзяцей чакаў аўтобус. Ён і даставіў іх у бліжэйшы калгас імя Тэльмана Заслаўскага раёна. Старшыня сельскагаспадарчай арцелі гасцінна сустрэў рэбят. Сяргей Пятровіч Градоўкін — ветлівы гаспадар. Да яго часта прыязджаюць калгаснікі з суседніх арцеляў пераняць вопыт. А тут былі госці незвычайныя — дзеці нашых суайчыннікаў з Бельгіі. І ён стараўся больш падрабязна расказаць ім аб калгасе.

Жакліна Сакур, дасціпная дзяўчынка з разумнымі пранікнёнымі вачыма, ледзь паспявала запісваць расказ старшыні калгаса. Толькі агледзелі малочную ферму, а Жакліну ўжо цікавіць прадуктыўнасць кароў. Яна хоча ведаць, якімі машынамі апрацоўваюць у калгасе зямлю. Сяргею Пятровічу Градоўкіну не давялося чырванець перад гасцямі. Усе працэсы вытворчасці па сябе і ўборцы ўраджаю ў калгасе механізаваныя.

Жакліну цікавіць і многае іншае. Дзяўчынка хоча ведаць, як жывуць калгаснікі, якія ў іх сядзібы, прыбыткі. Сяргей Пятровіч называе імёны калгаснікаў, дзеці якіх закончылі вышэйшыя навучальныя ўстановы, працуюць урачамі, інжынерамі, аграномамі. А колькі ў калгасе студэнтаў! Ва ўсіх калгаснікаў арцелі добрыя дамы. У вайну калгасныя пабудовы былі спалены. Дзяржава дапамагла калгаснікам пабудаваць дамы, адрадіць гаспадарку.

Пабывалі рэбяты ў калгасным інкубатары, агледзелі птушнік, сфатаграфавалі качаняў і самі сфатаграфаваліся з імі.

Расказаў Сяргей Пятровіч рэбятам аб сямігадовым плане развіцця гаспадаркі калгаса.

А перад ад'ездам бельгійскія госці далі канцэрт.

— Мы аб усім раскажам дома, — сказала на развітанне старшыні калгаса Жакліна Сакур. Дзяўчынка ўсміхнулася, крыху прыжмурыла вочы і дадала:

— Багатыя вы людзі...

Так, бельгійская госця не памылілася. Савецкія людзі сапраўды багатыя, бо ўсё, што належыць дзяржаве, належыць ім.

М. БУРЫ.

Ля помніка Марату Казею.

Фота аўтара.

СВЯТА ДРУЖБЫ

Свiцязь... Возера, апетае геніяльна Адамам Мiцкевічам. Самы малаўнічы куток беларускай прыроды. Сёння яго звычайна цiшыню парушылі радасныя галасы людзей, музыка, песні. Сюды з'ехаліся маладыя працаўнікі калгасных палёў, рабочыя і інтэлігенцыя трох раёнаў — Гарадзiшчанскага Брэсцкага, Карэліцкага Гродзенскага абласцей і Купішскага Літоўскага ССР.

Яны сабраліся, каб яшчэ больш умацаваць дружбу маладых будаўнікоў камунізма, раскажаць аб поспехах, дасягнутых у трэцім годзе сямігодкі, падзяліцца планами на будучае. Працоўныя ж гэтых раёнаў спаборнічаюць паміж сабой.

Маладых энтузіястаў вітаў першы сакратар Карэліцкага райкома КПБ П. А. Жалезняковіч. Ён каротка раскажаў аб тым, як працоўныя раёна змагаюцца за выкананне ўзятых сацыялістычных абавязательстваў.

На трыбуне — сакратар Гарадзiшчанскага райкома ЛКСМБ А. М. Макавецкая. Яна дакладвае прысутным аб выдатных справах моладзі свайго раёна, аб тым, што за высокія паказчыкі ў рабоце эксперыментальнай базе «Вольна-Чэрніхава» прысуджан пераходны Чырвоны сцяг райкома камсамола. Прымаючы ўзнагароду, камсамольцы гэтай гаспадаркі

заявілі: «Сцяг да многага абавязвае. Мы будзем працаваць яшчэ лепш, каб да дня адкрыцця XXII з'езда роднай партыі закончыць гадвое заданне па многіх паказчыках».

Ад імя дэлегацыі літоўскіх працоўных выступіў сакратар Купішскага райкома КП Літвы Юозас Кіркiлас.

— Мы рады гэтай сустрэчы, дарагія беларускія браты, — гаворыць ён. — Дружба паміж нашымі народамі адыходзіць сваімі каранямі ў далёкае мінулае. Але галоўнае — гэта агульнасць інтарэсаў і вялікай мэты — пабудовы камуністычнага грамадства.

Юнакі і дзяўчаты ў літоўскіх нацыянальных касцюмах выбягаюць на сцэну і перадаюць беларускім хлебаробам памятны падарунак.

Вялікі поспех выпаў на долю калгаснага хору сельгасарцелі «Рассвет», які задушэўна выканаў песню «Камунізма сонца ўсходзіць», беларускія народныя песні «Вішанька» і «Чорныя вочкі». Паспехам карыстаўся і струнны аркестр гэтага калгаса, які выканаў папуры на гэтыя беларускія народныя песні.

Перад гледачамі выступілі таксама танцавальныя калектывы калгаса «Слава», жаночы хор Пастаўскага раённага Дома культуры.

Канцэрт прайшоў з вялікім поспехам. Самадзейныя артысты Пастаўскага раёна неаднаразова дэманстравалі сваё высокае майстэрства на сцэнах суседніх раёнаў, а таксама ў братняй Літве. Цяпер у гэтым раёне налічваецца каля дзвюх тысяч удзельнікаў мастацкай самадзейнасці, якія рэгулярна выступаюць перад сельскімі гледачамі.

Затым пачаўся вялікі канцэрт. Яго адкрыў зводны хор Гарадзiшчанскага раёна. Над лесам, над Свiцязю плыве песня Малчанава «Слаўся, родная наша дзяржава». Харыстаў змянілі госці з Літвы. Лёгка і свабодна выконваюць яны народны танец «Ландзіцініс». Гледачы горача апладзіруюць танцорам, падносяць ім кветкі. Народныя танцы «Джыгунас», «Аліндзерыс», добра выкананыя самадзейнымі артыста-

мі, выдiкалі буру апладысmentaў.

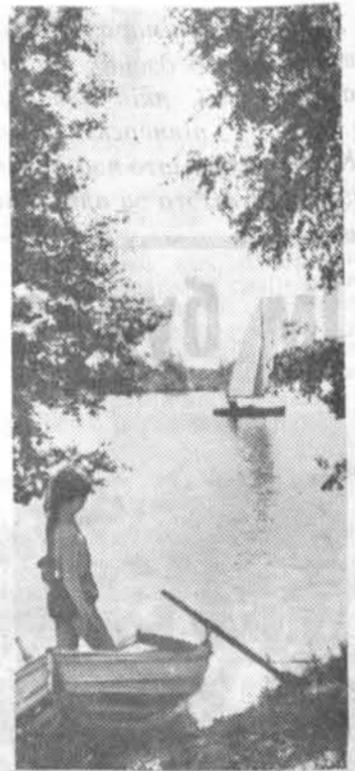
Выступае хор вёскі Заполле сельгасарцелі «Новае жыццё» Карэліцкага раёна. Калгасніцы спяваюць «Запольскія частушкі», якія самі склалі. Цёпла сустралі гледачы вакальны квінтэт таго ж калгаса. Спевакі на «біс» выканалі народныя жартоўныя песенькі «Баба Ева і дзед Тамаш» і «Сеяла барыня грэчку».

Гледачам спадабалася маладзёжная полька, з якой выступілі ўдзельнікі танцавальнага калектыву Вялікасялецкага клуба.

Канцэрт мастацкай самадзейнасці прынёс многа прыемных мiнут гледачам. Пасля канцэрта гасцям з Літоўскай рэспублікі былі ўручаны памятныя падарункі — крышталёвыя вазы.

Сустрэча на Свiцязі вылілася ў яркую дэманстрацыю непарушнай дружбы двух братніх народаў.

М. ЛЮБІН.

На Камсамольскім возеры ў Мінску.

СПОРТ

СПАРТАКІЯДА ЮНЫХ

У Мінску закончылася пятнаццатая Усебеларуская спартакіяда школьнікаў. 800 тысяч спартсменаў удзельнічалі ў пераходных спаборніцтвах у школах, раёнах, гарадах, абласцях — амаль на 300 тысяч больш, чым у мінулым годзе. І толькі самыя лепшыя трапілі ў лік удзельнікаў фінальных спаборніцтваў. Спартакіяда праводзілася па 13 відах спорту.

6 новымі рэкордамі азнаваліся выступленні плыўцоў. 13-гадовая мінская школьніца Валя Басько праплыла 200 метраў брасам за 3 мiнуты 15,4 секунды. Гэта новы рэкорд рэспублікі для дзяўчат.

Парадаваў і другі рэкордсмен, мiнчанін Аляксандр Лабусаў. Выступаючы ў эстафетным плаванні 4x200 метраў вольным стылем, ён палепшыў рэкорд, давёшы яго да 2 мiнут 22 секунд. У гэтай жа эстафеце быў устаноўлены і яшчэ адзін рэкорд — камандны. Каманда мінскіх школьнікаў, за якую выступалі Лабусаў, Гузей, Садькаў і Ісаеў, паказала лепшы час — 9 мiнут 59 секунд, што таксама вышэй за ранейшы юнацкі рэкорд у эстафетным плаванні.

Крыху не пашанцавала юным лёгкаатлетам. Дождз перашкодзіў ім паказаць высокія вынікі. Таму і рэкордаў у іх менш, чым у плыўцоў. Вучань Масюкоўшчынскай сярэдняй школы Юрый Каташ у скачках з шастом пераадолеў планку на вышыні 3 метры 62 сантыметры,

што на 2 сантыметры перавышае ранейшы юнацкі рэкорд рэспублікі.

Другі рэкорд устанавіла дзев'яцікласніца 13-ай віцебскай школы Тая Качанава, якая пераадолела планку на вышыні 161 сантыметр. Гэта на 10 сантыметраў вышэй за юнацкі рэкорд рэспублікі па скачках у вышыню. Нядаўна віцебская школьніца ўдзельнічала ў міжнародных лёгкаатлетычных спаборніцтвах рэспублікі Прыбалтыкі, Беларусі, Швецыі і Фінляндыі. Выдатна выступіўшы ў скачках у вышыню, яна аставіла заду 7 савецкіх і зарубажных спартсменаў. Аб таленавітай дзяўчыцы спецыялісты гавораць як аб надзеі беларускага спорту.

Цікава склаўся бег на 100 метраў у дзяўчат. Ні адной з прадстаўніц сталічнай каманды не ўдалося заняць прызовага месца. Перамогу заваявала вучаніца гродзенскай сярэдняй школы № 13 Святлана Усаніна. Яе малодшая сястра Тамара заняла трэцяе месца. Абедзве дзяўчынкі выступалі і ў эстафетным бегу 4x100 метраў і вывелі каманду Гродзенскай вобласці на першае месца.

Галоўны прыз за перамогу ў агульнакамандным залку дастаўся мiнчанам. Толькі некалькі ачкоў прайгралі пераможцам іх пастаянныя канкурэнты — юныя спартсмены Брэсцкай вобласці. Трэцяе месца занялі школьнікі Гродзеншчыны.

Уладзімір ДУБОУКА

СЛЯПЫ МУЗЫКАНТ

1.

Сын пакуты цяжкой і пакутнай няволі, ён не бачыў яснага сонца ніколі.

Ён не бачыў на матчыным твары усмешкі, толькі вобмацкам мог ён знайсці сваю сцэжку.

Ён нічога наогул не бачыў на свеце, не гуляў і не бегаў, як іншыя дзеці.

Гоман пушчы, ці шэпты трыцца над вадою лепш, чым самы відущы, ён ведаў затое.

За калецтва яго, за нядолю цяжкую лёс яму даў на долю здольнасць такую,

што музыкам ён стаў, ды такім знакамітым, над якога няма, хоць да Мінска прайдзі ты.

А іграў на ўсялякай музычнай прыладзе, толькі возьме, да сэрца прытуліць ды сядзе.

Так іграў, што струна са струной размаўляла, хоць на скрыпцы самой, хоць на звонкіх цымбалах.

Быццам хвалі марскія, ўнімаліся гукі, калі браў ён баян галасісты у рукі.

Ад Сянна і да Лепеля зналі музыку — быў усюды ў людзей у пашане вялікай.

2.

Накацілася з захаду чорная хмара, а за чорнаю хмарай — рабункі, пажары.

Распаўзліся навокал фашысцкія орды, каб зняволіць наш край, вольналюбны і горды.

Падняліся народныя мсціўцы са зброяй, падняліся усюды на помсту героі.

Білі ў лесе, на рэйках, у чыстым полі, каб не ўстаў той вораг болей ніколі.

За калючым дротам хаваўся вораг, быццам хіжы звер, панакопваў норак.

А музыка хадзіў па вёсках забраных са сваім дружбачком, са сваім баянам.

Быццам хвалі марскія, ўнімаліся гукі, калі браў ён баян галасісты у рукі.

І насілі надзею ад краю да краю, што загіне напэўна варожая зграя.

3.

У фашысцкія лёхі прыгналі музыку, як пачулі пра талент ягоны вялікі.

— Заіграй нам, — гавораць, — мелодыю тую, за якую цябе у народзе шануюць.

Падвалі, пасадылі музыку на лаве. Як належыць, баян свой музыка паставіў,

ды як даў па усіх галасах-падгалосках, каб пачулі яго ў гарадах і па вёсках:

«Паўстань, пракляццем катаваны, Паўстань, хто з голаду век пух!»...

дык, як гады, зусім спруццямелі фашысты, рты раскрыўшы, глядзелі на таго баяніста.

Потым гойкнуў адзін, што аж рэха наўцекі: — Ты замоўкнеш, пракляты, сягоння — навікі!

Неадкладна павесіць з мяцежным баянам! На тым свеце іграе няхай партызанам!

4.

Ухапілі музыку адразу пад рукі, Пацягнулі за вёску на цяжкія мукі.

Дзве пятлі на дубовым суку зрыхтаваны: для музыкі адна, а другая — баяну.

Запыталіся каты ў музыкі пры гэтым, што хацеў бы сказаць ён на ростанцы з светам?

— Аніякіх не маю вялікіх жаданняў, Заіграць мне дазвольце разок на баяне.

Прытуліў да грудзей ён баян гаманлівы. Паплылі, быццам хвалі, праз пушчы і нівы:

Беларусь ты мая дарагая! Край любімы ты, родны мой! Хоць мяне з табой разлучаюць, не разлучаць ніколі з табой!

Твае ясныя вочы мне свецяць, калі свету не маю ў вачах. Не загіну ніколі на свеце, узыйшоўшы на зорны твой шлях.

Беларусь ты мая дарагая! Край любімы ты, родны мой! Хоць мяне з табой разлучаюць — Не разлучаць ніколі з табой!

5.

За высокім курганам ішлі партызаны і пачулі той голас жалобны баянаў.

Паднялі яны зброю сваю баявую на фашысцкую зграю праклятую тую. І не стала на свеце фашысцкай той зграі, а музыка іграў і цяпер нам іграе...

На здымку: Ул. Дубоўка.

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеэўрапейскаму часу:

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 1322 кілагерцы) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін;

на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мiнут па сярэднеэўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу: з 19.30 да 20.30 на хвалі: 25,08 метра (ці 11 960 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9 605 кілагерцаў), 31,04 метра (ці 9 665 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мiнут па нью-йоркскому часу на кароткіх хвалі 25,08 метра (ці 11 920 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9 605 кілагерцаў), 31,04 метра (ці 9 665 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект Імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пiшмаў (für Briefe): Minsk, Postschliessfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ